

Fülöp Ernő

Ez a bátyám, Fülöp Ernő. Tulajdonképpen ez egy levelezőlap, amit Galacról küldött, azzal az üzenettel, hogy "Emlékül szeretett szüleimnek szerető fiuktól, Ernőtől".

A bátyám Mészkon született, 1902-ben. Szép fiú volt, Nagyváradon tanult, ott élt apám egyik testvére, nála lakott. Az iskola befejezése után nem talált otthon munkalehetőséget, elutazott Galacra, hogy próbáljon ott munkát találni. De aztán visszatért, és hivatalnokként dolgozott. Volt egy orvos a bányánál, Schnabel Ede, a bátyám őt segítette az adminisztratív dolgokkal. Kolozsvári

volt, de az Egeresi Szénbányákhoz helyezték

Ernő tehetséges volt, énekelt, kedvelték, szép fiú volt, bárhova ment, mind rá figyeltek, mit mondjak, egyetlen fiú volt közöttünk. Jó fiú volt, különösen engem támogatott, a kishúgát, aztán én szorgalmas is voltam, ahogy nagyobb lettem, tizennégy-tizenöt éves, én vasaltam az ingeit. Akkoriban nem voltak műszálas ingek, puplinból voltak, dezsalinból -- valamiféle selyemkeverék --, nagyon kényesek voltak ezek az anyagok, én vasaltam, és minden ingért kaptam öt lejt. Sok pénz volt az!

Aztán elvett egy dési özvegyasszonyt, akinek boltja volt. Nagyon rendes nő volt, nagyon szerette a bátyámat. A bátyám szorgalmas volt, intelligens, és az asszony azt akarta, hogy vegye át az üzletet. És olyan jól vezette, hogy megkétszereződött a bevétel.

A deportálások idején Németországba vitték dolgozni. Ugyanott volt egy sógora is, a felesége révén, a feleség húgának a férje, aki sokkal gyengébb volt, és ahogy vitték a csoportot máshova munkára, nem tudott menni, és a bátyám ölbe vette, nem hagyta ott -- ilyen volt a családjunk, szerettünk segíteni másokon --, és mindkettejüket agyonlőtték. Nem kezelték a betegeket, ha nem tudtak menni, lelőtték őket. És minthogy a bátyám ölében volt, őt is lelőtték. Ezt tudtam meg a társaktól, akik hazatértek. Azért halt meg, mert egy másik embert meg akart menteni, mint egy hős, csak éppen ismeretlen hős.